

Sygn. akt IX Ka 1500/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 roku

sprawy K. W.

oskarżonej o przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 14 stycznia 2014 roku sygn. akt II K 560/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej w punkcie III wyroku kary łącznej grzywny warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 1 (jednego) roku;

II. zwalnia oskarżoną K. W. od opłaty za obie instancje oraz od wydatków należnych Skarbowi Państwa za postępowanie odwoławcze w całości;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

Sygn. akt IX Ka 1500/14

UZASADNIENIE

K. W. oskarżona została o to, że:

1. w dniu 24 maja 2013 roku w B. na ul. (...) w woj. (...) groziła E. L. pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem ciała, przy czym groźba wzbudziła u zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

2. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie 1 poprzez szarpanie i popychanie naruszyła nietykalność cielesną E. L.,

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k..

Wyrokiem zaocznym z dnia 14 stycznia 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 560/13 sąd Rejonowy w Busku – Zdroju orzekł:

I. oskarżoną K. W. uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej i opisanego w pkt. 1 aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy tegoż przepisu w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przy ustaleniu wartości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

II. oskarżoną K. W. uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej i opisanego pkt. 2 aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy tegoż przepisu w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wartości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

III. na mocy art. 85 k.k. i art. 68 § 1 i 2 k.k. w miejsce orzeczonych kar grzywnien przy ustaleniu wartości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

IV. na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonej nawiązkę w kwocie 500 złotych;

V. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od wyroku tego w całości na swoją korzyść wywiodła sama oskarżona K. W. i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., poprzez dokonanie niewłaściwej oceny materiału dowodowego, polegającej na nieuzasadnionym oparciu się wyłącznie na zeznaniach pokrzywdzonej E. L. w sytuacji, gdy zeznania tego świadka budzą poważne wątpliwości w zakresie zaistnienia rzekomych gróźb i naruszenia nietykalności cielesnej, ze względu na zaawansowany konflikt pomiędzy E. L., a oskarżoną na tle relacji pokrzywdzonej z mężem oskarżonej;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżona groziła E. L. i naruszyła jej nietykalność cielesną, w sytuacji gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na przyjęcie, że ze strony oskarżonej doszło do przekroczenia granic wzajemnej utarczki słownej z E. L..

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Żaden z podnoszonych w treści apelacji oskarżonej K. W. zarzutów odwoławczych nie zasługuje na uwzględnienie, co oznacza, że brak było podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku z tych powodów na, które powołuje się skarżąca w apelacji.

Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok w żadnym zakresie nie naruszył przepisów postępowania karnego, a w szczególności art. 4, 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. czy też art. 5 § 2 k.p.k..

Sąd ten przeprowadził wszystkie niezbędne dowody w sprawie i dokonał ich oceny zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, a więc spełniając wymogi art. 7 k.p.k..

Oskarżona swoje stanowisko w apelacji opiera na dowodzie z jej wyjaśnień, w których konsekwentnie zaprzeczała jakoby miała dopuścić się obu przypisanych jej przestępstw na szkodę E. L..

Trafnie sąd orzekający ocenił ten dowód nie dając wiary wyjaśnieniom oskarżonej co do przebiegu zajścia z pokrzywdzoną w dniu 24 maja 2013 roku w B..

Sąd apelacyjny w pełni taką ocenę podziela i podkreśla za Sądem I instancji, iż w przeciwieństwie do wiarygodnego dowodu z zeznań E. L., wyjaśnienia oskarżonej są odosobnione i nie znajdują żadnego potwierdzenia w innych dowodach czy też okolicznościach sprawy.

Dowód z nagrania monitoringu, zeznania przesłuchanych w sprawie policjantów P. B. i G. M. w pełni potwierdzają relacje pokrzywdzonej w szczególności zaś co do okoliczności naruszenia jej nietykalności cielesnej przez oskarżoną. Konsekwentna postawa pokrzywdzonej odnośnie opisu zajścia daje pełną podstawę do przyjęcia, że oskarżona wypowiadała też pod jej adresem groźby karalne, których pokrzywdzona miała prawo się obawiać tak jak przyjął to Sąd Rejonowy.

Prawidłowości oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień oskarżonej w żadnym zakresie nie podważa dowód z zeznań świadka W. K. (1) na, który to dowód powołuje się autorka apelacji.

Pomijając bardzo lakoniczną ocenę tegoż dowodu przez sąd orzekający podkreślić należy, iż wbrew sugestiom apelacji, świadek W. K. nic istotnego do sprawy nie wniósł. Jak wynika z jego relacji nie widział on bezpośrednio zajścia między pokrzywdzoną, a oskarżoną, a na miejscu zdarzenia pojawił się dopiero gdy oskarżona podbiegła do niego krzycząc, iż pokrzywdzona zabrała jej męża i jej ubliżała czego on jednak nie widział i nie słyszał bowiem przebywał w banku.

Sąd Okręgowy nie stwierdza aby w sprawie istniały wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., zresztą sama oskarżona na takie wątpliwości nie wskazuje, tym samym zarzut obrazy w/w przepisu jest absolutnie gołosłowny.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jak należy domniemywać z treści uzasadnienia apelacji miałby być następstwem błędnej oceny dowodów i okoliczności sprawy, a więc wynikać głównie z obrazy art. 7 k.p.k. Skoro nie może być mowy o naruszeniu reguł oceny dowodów o czym mowa powyżej, ustalenia faktyczne Sądu stanowiące podstawę wyroku są trafne i nie budzą wątpliwości.

Apelacja oskarżonej mimo, iż nie dała podstaw do takiego rozstrzygnięcia jakiego domagała się ona we wnioskach końcowych pozwoliła na zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonej.

Sąd odwoławczy uznał bowiem, iż orzeczona wobec oskarżonej kara łączna grzywny w punkcie III wyroku razi swoją surowością w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k., a więc winna ulec zmianie.

Sąd Okręgowy wspomnianej surowości wyroku upatruje w orzeczeniu w/w kary grzywny bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w sytuacji gdy spełnione są wszystkie wymogi w tym zakresie, o których mowa w art. 69 § 1 i 2 k.k..

Oskarżona jest osobą, która daje podstawę do przyjęcia założenia istnienia po jej stronie tzw. „dodatniej prognozy kryminologicznej”. Jej sposób życia, właściwości i warunki osobiste pozwalają na przyjęcie, że orzeczona wobec niej kara grzywny z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 1 roku próby będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów wychowawczych i zapobiegawczych. Trzeba mieć również na uwadze okoliczności popełnienia przypisanych jej czynów, w tym poczucie krzywdy którym się kierowała.

Oskarżona ma na utrzymaniu troje dzieci, utrzymuje się z kwot alimentacyjnych. Wymierzenie jej surowej kary grzywny takiej jak w wyroku Sądu I instancji niewątpliwie przekracza stopień jej winy i stopień społecznej szkodliwości obu czynów.

Pokrzywdzona niewątpliwie w sposób wystarczający powinna być usatysfakcjonowana wyrokiem skazującym oraz orzeczoną na jej rzecz nawiązką w oparciu o przepis art. 46 § 2 k.k..

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. orzekł jak w sentencji.

SSO Krzysztof Sójka